Вечірній Пан в яснім спокою
Не задзвенить, не прошумить.
Приліг на лісовій поляні
І стежить, як зоря рікою
По небу ллє червону кров,
Як береги біліють знов
В молочно-голубім тумані,-
І тихо першою звіздою
Йому цвіте тьмяна блакить.

Вечірній Пан збирає звуки,
Що навкруги встають у млі,-
Далекий скрип арби на мості,
Шептання річки в темних луках
І кумкання глухих ставків.
Самотній на німій землі,
Він поникає в дивній млості
І, зносячи кошлаті руки,
Благословляє царство снів.